

Sygn. akt V CSK 385/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K.P.

przeciwko B.Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia wymienionych wyżej przesłanek, mających charakter publicznoprawny, tylko one, bowiem będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania można jedynie wnioskować, że skarżąca powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. to jest potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przy czym nie precyzując wątpliwości prawnych, sformułowała zagadnienie prawne zawarte w pytaniu: „Czy tożsamość rzeczy może być identyfikowana poprzez lokalizację rzeczy w dacie zawarcia umowy?”

Co do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. - Sąd Najwyższy nie ma możliwości odniesienia się do niej z uwagi na brak wskazania przepisów, których wniosek dotyczy i brak rzeczowego uzasadnienia. Rzeczą skarżącej było wykazanie, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, a także podanie na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem konkretnego przepisu oraz przedstawienie argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15; z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15) - co w sprawie nie nastąpiło. Z kolei sformułowane zagadnienie prawne pozbawione jest argumentacji prawnej,

choćby podważającej tok rozumowania sądu, co również powoduje, że wniosek w zakresie tej przesłanki uchyla się spod oceny Sądu Najwyższego. Brak wreszcie podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu wynikającym z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. m.in. Sąd Najwyższy z dnia 29 maja 2017 r., V CSK 667/16; z dnia 22 maja 2017 r. II CSK 787/16; z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16; z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14; z dnia 20 listopada 2014 r., IV CSK 349/14; z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13- nie publ.). Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wynikającym z ugruntowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, była spełniona.

Za przyjęciem skargi nie przemawia także zasygnalizowany w procesowej podstawie kasacyjnej zarzut nieważności postępowania; nieważność postępowania Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, również na etapie przedsądu. Nie przesądza bowiem o nieważności postępowania brak pouczenia skarżącej przez sąd o możliwości oparcia rozstrzygnięcia na innej niż wskazywana przez powoda podstawie prawnej, skoro nastąpiło to w ramach tych samych faktów a zasada *da mihi factum, dabo tibi ius* nadal w procesie obowiązuje.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).